

Глава I

Изабел Дорсел довършваше работата си върху магистърската теза за историята и произхода на Света гора, с което щеше да добави диплома по чужди езици и литература към вече защитената си докторска степен по история на Гръцката православна църква.

В очите на приятелите ѝ изборът на подобна специалност, що се отнася до младо и модерно момиче на ХХI век, изглеждаше, ако не странен, то поне не толкова интригуващ. Но за нея бе неизбежно решение. Майка ѝ, Ирена Каниакис, беше с гръцки произход и през цялото ѝ детство вместо приказки, ѝ разказваше историята и легендите, свързани с православните манастири, построени в Света гора през вековете. И след нейната смърт на Изабел ѝ се струваше, че единственият начин да я задържи жива в паметта си е да запише именно тази специалност. Изборът на руски език също беше логичен – баба ѝ по бащина линия беше благородничка от Санкт Петербург, избягала като малка със семейството си в Париж, след установяването на комунистическия режим. Възрастната жена бе съхранила любовта към родината си и я бе предала първо на сина си, а после и на внучката си.

Самата Изабел бе прелестно момиче, с остър ум и фино тяло, малко над метър и шейсет, със светлокафяви коси, подстригани на каре, тънки устни, които украсяваше с леко светлорозово червило, сини очи, като на баща си Филип, и типичен гръцки нос, наследен от майка ѝ. Обикновено се обличаше в широки и удобни дрехи, ярко оцветени и често зле съчетани, но за нея това едва ли имаше някакво значение – може би като контраст със сериозната материя, която бе избрала да изучава. Обичаше да прекарва слънчевите дни в парковете на столицата, където твърдеше, че учи най-добре, вместо да стои затворена между стените на дома си.

Още съвсем малка, баща ѝ се погрижи да я запали по бойните спортове, за да е спокоен, че ще може да се защитава сама. И тя наистина стана добър кикбоксър, за радост и гордост на Филип. Освен спорта нейна стихия бяха езиците – в допълнение към родния ѝ френски, говореше свободно гръцки, руски и разбира се, английски. Това не беше изненада за никого, тъй като от дете общуваше на гръцки с майка си и на френски с баща си, а после в университета доусъвършенства и руския, който беше понаучила от своята баба.

Майката на Изабел беше родена в Солун, в северната част на Гърция. След като завърши университета в Атина, изпратиха баща ѝ в Париж като културно аташе на гръцкото посолство във Франция. Замина с него

и там се запозна с Филип Дорсел, който тогава служеше на Парижката полицейска академия, а сега – комисар по сигурността в Париж, в VII район.

От майка си Изабел бе наследила както своята деликатност, така и финия си външен вид. Волята и силния си характер дължеше на баща си. След смъртта на Ирена тя свикна да се грижи сама за себе си и за домакинството, което сега споделяха двамата с Филип. От няколко години живееха в апартамент в центъра на Париж, в близост до Дома на инвалидите, който майката и бащата на Ирена, нейните баба и дядо, ѝ бяха преотстъпили с охота, за да се върнат в родния Солун, където щяха да се наслаждават на пенсионерските си години.

Филип наблюдаваше дъщеря си по време на защитата на магистратурата ѝ, сякаш се възхищаваше на шедьовър, изпитваше неприкрито задоволство и дълбоко се вълнуваше, защото му напомняше за младостта и за жена му. Въпреки всичко, което преживя, мислеше си той, Изабел се превърна в силна и решителна жена.

Гордееше се с дъщеря си, въпреки че нейната упоритост нерядко бе причина да влизат в пререкания.

За миг спомените го отведоха във времето, когато Ирена се разболя. Ужасно време... Изабел беше все още тийнейджър. Химиотерапията бе продължила почти две години и неведнъж изглеждаше, че има шанс за успех. Но всеки път поредният рецидив го караше да губи надежда. Какво ли ѝ е било да гледа как майка ѝ гасне с всеки изминал ден, съсипана от терапията... В крайна сметка Изабел се справи, успя да овладее болката и да продължи напред. За Филип беше още по-трудно, защото той се озова сам с дъщеря, за която да се грижи, и работа, която не му позволяваше да ѝ отделя много време. За негово щастие, Изабел показва твърдост, за която той дори не подозираше, че притежава и заедно преминаха през този тежък период. Набързо прогони тези мисли – не беше време тъкмо сега да потъва в миналото и лошите спомени. Изабел завършваше един цикъл от живота си и беше време да се мисли за бъдещето.

Решиха да отпразнуват събитието само двамата в любимата ѝ бирария на улица *Дьо Клиши*. Макар да се чувстваше малко виновна, че не покани приятеля си, Изабел не искаше да съсипе такъв важен и за нея, и за баща ѝ ден – Филип хич не понасяше нейния избраник. Тя поръча обичайното топло козе сирене върху канапе от салата, а Филип избра свинско задушено със сметанов гъбен мус и сирене, пържени картофи и бира.

– Не бива да ядеш тези гадости! – отбеляза Изабел.

– Така или иначе, не ги ям всеки ден. Освен това поръчах без сосове, те са вредните – двамата се засмяха.

– И така, какво реши? – попита я Филип.

– Не съм сигурна. Мислех да организирам пътуване до Гърция – хем ще мина да поздравя баба и дядо в Солун, хем ще прекараме няколко дни на морето. Още не съм казала на Марсел, но обикновено винаги ме подкрепя.

– Според мен е добра идея – отвърна Филип. – Кога смятате да заминете?

– Веднага щом намерим билети за Солун, без значение кога.

– Заслужаваш почивка! Поработи здраво през последните месеци. Отслабнала си, трябва да се храниш по-добре!

– Прав си, през следващите дни ще се поправа със сувлаки и мусака.

– А Марсел кога ще реши да си намери работа? Или мисли да живее още дълго на гърба на техните?

– Татко, стига! Знаеш, че учи!

Лицето ѝ се стегна в упорита гримаса. Не за първи път Филип повдигаше темата, макар да знаеше, че трудно ще повлияе на Изабел, щом е решила нещо.

– А, да! Колко изпита има още?

– Хайде да сменим темата! Когато някой не ти харесва...

– Добре, съжалявам, не исках да ти развалям прекрасния ден! След малко трябва да бягам – побъркват ни в Централата с тази история с фалшивите сигнали за терористични атаки.

– Знам, татко, не се притеснявай. Ще се видим на вечеря, но те предупреждавам, че Марсел също ще дойде.

– Обещавам да се държа добре.

Филип я целуна по бузата, прегърна я силно и се запъти към паркираната наблизо кола. Наблюдаваше го как излиза – обожаваше го!

Все още е красив мъж! – помисли със задоволство.

Съжаляваше, че след смъртта на майка ѝ той така и не погледна друга. Но в крайна сметка малко егоистично смяташе, че ще го ревнува от друга жена. Прогони тази мисъл и се върна към вечерите, които прекарваха на терасата в дома на баба си и дядо си. Сгушена до майка си, смълчана и загледана в морето, Изабел попиваше историите за войни, бедствия и морски разбойници, кръстосвали водите около Света гора.

– *Виж, Изи, монасите намерили убежище на полуострова, издигнали манастири, крепости на вярата и утехата в трудни времена.*

– А защо са станали монаси, мамо?

– Пътят на вярата е път на свършенството, триумф на духа. Мнозина са търсили живот в хармония и служение на този висш идеал.